

Hồi 460

Bí mật cơ địa

Hai bóng người thần tốc băng rừng vượt núi, cuối cùng phóng trên một triền núi, sau đó lẩn vào sau một đồng loạn thạch.

Bọn họ chính là Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam, hai người đã xóa sạch vẻ thất vọng, hai cặp mắt bắn ra thần sắc hung phấn, kẻ vai ngồi xuống một tảng đá lớn, tuy đã một phen toàn lực phóng chạy có hơi kiệt sức, mặt mày vẫn không giấu được vẻ hoan hỉ.

Lưu Dụ vỗ nhẹ đùi, lên tiếng trước: “Từ Đạo Phúc tên khốn này quả nhiên giỏi giấu, không ngờ tìm được một nơi quý bí như vậy làm sào huyệt, kín trong thâm sơn, lại có cây cối bao phủ, khó trách bọn ta xem chút tìm không ra”.

Đồ Phụng Tam hì hục thở: “Con bà nó! Tòa thạch bảo này khẳng định đã tồn tại từ lâu, do người đời trước xây dựng, lão Từ chỉ là tu sửa phát triển cự bảo thôi. Nếu ta không đoán lầm, bên sông phía trước chắc có dựng bến tàu, chỉ là bị lão Từ phá sạch”.

Lưu Dụ gật đầu: “Đúng! Hơn nữa có đạo lộ từ trại bảo giữa núi ăn thông ra bên sông, bất quá hiện tại đã bị lão Từ dùng cách che mắt đi, nhưng nếu bọn chúng có đồ nghề trong tay, chỉ cần thời gian nửa ngày là có thể xây lại bến tàu, kỳ diệu nhất là thạch bảo có đường thông ra sơn cốc mặt sau, để thợ nghề Thiên Sư quân có thể chặt đốn cây cối, kiến tạo số lớn công cụ công thành”.

Ngưng một chút lại nói tiếp: “Người bọn ta vừa gặp thật ra là tướng lĩnh nào trong Thiên Sư quân vậy?”.

Đồ Phụng Tam trầm ngâm: “Xem tướng tá chắc là đại tướng mới quật khởi trong Thiên Sư quân Trương Mạnh, đây là người không thể coi thường, Từ Đạo Phúc được sự trợ giúp của hắn, như hổ thêm cánh, cho nên sai hắn đến quản lý hành động phản kích trọng yếu nhất này”.

Tiếp đó nói: “Bọn ta cuối cùng đã nắm bắt được bộ sậu bố trí của địch nhân, đây là chìa khóa thắng bại, chỉ cần bọn ta không để cho địch nhân biết được sự tồn tại của bọn ta, bọn ta sẽ có hy vọng giành được phần thắng cuối cùng, cho nên bảo mật là sự vụ quan trọng hàng đầu, bọn ta không những phải qua mắt địch nhân, còn phải qua mắt người của phe mình, như vậy mới tránh tiết lộ bí mật”.

Lưu Dụ im lặng một hồi, hỏi: "Người có phải muốn che giấu chuyện này với Tống lão ca không?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Ta không phải không tin Tống đại ca, nhưng hấn thủy chung có tình chủ tớ với Tạ gia, uyên nguyên thâm hậu, ta sợ dưới một tình huống đặc biệt nào đó, hấn sẽ nhìn không được tiết lộ bí mật cho Tạ Diễm biết, kế hoạch của bọn ta sẽ làm không thông".

Lưu Dụ thốt: "Nếu tương lai Tống đại ca phát hiện bọn ta lừa gạt hấn, hấn sẽ có cảm nhận gì?".

Đồ Phụng Tam cười khở: "Ta không nghĩ tới sau chuyện sẽ có vấn đề ra sao, chỉ biết nếu thắng không được trận này, bọn ta coi như xong".

Lưu Dụ thốt: "Ta tin nhiệm Tống đại ca. Hấn là người hiểu biết, hiểu rõ cho dù Tạ Diễm biết sự tồn tại của cứ địa bí mật của Thiên Sư quân, vẫn là có sức mà thiếu kỹ thuật, chỉ có thể kéo dài kết cục bại vong, lần nữa thêm một chút hơi tàn, còn bọn ta phải bại tan tành, dưới sự tính toán lợi hại, Tống đại ca sẽ có chọn lựa minh trí. Bọn ta không những không nên che giấu hấn, còn phải làm cho hấn biết rõ ràng tận tường, để hấn biết bọn ta tuyệt đối tin nhiệm hấn".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Đó là chỗ khác biệt giữa ta và người, được rồi! Cứ y theo lời người, bất quá lại không phải vì ta cảm thấy đây là cách làm thông minh, mà là vì ta bây giờ càng nhận định người là chân mệnh thiên tử, tin vào vận số của Lưu gia người".

Lưu Dụ cười nói: "Lại đang gạt ta! Chân mệnh thiên tử gì? Con mẹ nó".

Hai người nhìn nhau cười, tâm tình của bọn họ lúc này quả là một trời một vực so với tình huống sáng sớm hôm nay tìm kiếm khắp nơi không thấy gì.

Đồ Phụng Tam cười hỏi: "Về chứ?".

Lưu Dụ nhảy vọt dậy, hân hoan đáp: "Chỗ này cách sào huyệt địch không tới hai chục dặm, vẫn thuộc hiểm địa, bỏ đi càng sớm càng tốt".

Đồ Phụng Tam thần nhiên đứng dậy, phúi cát đá cỏ khô dính trên mình, mỉm cười thốt: "Tâm tình của Lưu gia ta hiểu, có thể dâng đại lễ gặp mặt cho giai nhân, đương nhiên về càng sớm càng tốt".

Lưu Dụ nghĩ tới Giang Văn Thanh, đáy lòng trào dâng tư vị khó tả, cười nói: "Người làm ta nhớ tới Cao tiểu tử chỉ có hấn đó giờ không chịu bỏ qua cơ hội nói mấy lời đó".

Giơ tay đặt trên vai Đồ Phụng Tam: "Về nhà đi!".

oOo

Thác Bạt Nghi mào đầu: "Tình báo quan hệ trọng đại kia người làm sao có được vậy?".

Yến Phi lòng cảm thấy khốn khó, về vụ chàng biết Hách Liên Bột Bột sẽ đột tập Thịnh Lạc, muốn nghĩ ra lời nói láo làm cho Thác Bạt Nghi tin tưởng là chuyện không thể nào, hướng hồ chàng căn bản không muốn nói láo với hảo hữu thuở thiếu thời, cười khổ: "Người có thể bỏ qua vấn đề này không hỏi tới có được không?".

Thác Bạt Nghi không vui: "Có chuyện gì cần phải thần bí ư à vậy? Cho dù ta không hỏi, tộc chủ cũng sẽ hỏi".

Yến Phi đáp thẳng: "Tiểu Khuê hiểu chuyện này là sao, cho nên tuyệt sẽ không trì hoãn chuyện quân cơ".

Thác Bạt Nghi không hiểu: "Người nói làm cho ta thêm hồ đồ, tộc chủ sao lại hiểu thấu được?".

Yến Phi gạt ngang: "Ta có thể nói cho người biết, nhưng người phải có chuẩn bị tâm lý, không để bị hồ đồ. Ài! Ta không nói cho người biết, thật ra là nghĩ cho người".

Thác Bạt Nghi đầu óc mù mờ: "Ta bây giờ càng muốn biết rõ chân tướng, thật ra chuyện này là sao? Người có ẩn tình gì khó nói?".

Yến Phi thầm nghĩ ẩn tình khó nói của ta càng lúc càng nhiều, càng lúc càng phức tạp, có khi thật không rõ lúc nào nên nói thật, như vừa nãy bị lão điền Trác Cuồng Sinh ép đến mức thảm thương. Chàng thốt: "Bọn ta có một thám tử siêu cấp bên cạnh Mộ Dung Thùy".

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: "Không ngờ có chuyện đó à? Vậy có vấn đề gì? Tại sao không thể nói ra? Người sợ ta sẽ tiết lộ bí mật à? Người coi ta là hạng người gì chứ?".

Yến Phi cười khổ: "Người trước hết đừng nổi nóng, thám tử siêu cấp của bọn ta là Thiên Thiên".

Thác Bạt Nghi thất thanh: "Cái gì? Người đang nói đùa hả? Tin tức làm sao truyền ra? Hơn nữa lúc đó người đang ở tuốt phương Nam".

Yến Phi như tháo gỡ được gánh nặng: "Chỗ then chốt chính là ở đó, cách trở vạn thủy muôn sơn cũng không là vấn đề, ta và Thiên Thiên dùng tâm để truyền tin".

Thác Bạt Nghi tròn mắt nhìn chàng một cách khó tin: "Người nói thật hả?".

Yến Phi xòe tay: "Tin hay không là do người".

Thác Bạt Nghi thất thanh: "Đây là chuyện không thể nào".

Yến Phi thốt: "Sự thật là vậy, cho nên ta đã có thể kịp thời chặn đầu thuyền đội của Mộ Dung Thùy bắt theo chủ tỳ Thiên Thiên trước Bắc Đỉnh khẩu, mới có thể tiềm nhập Vinh Dương gặp Thiên Thiên. Sau khi giả chết một trăm ngày ở Kiến Khang, ta có thêm những năng lực cả chính mình cũng không hiểu".

Thác Bạt Nghi hiển nhiên nhất thời không có cách nào tiếp thu được, hỏi: "Tộc chủ... tộc chủ y...".

Yến Phi thốt: "Y đã tiếp nhận. Thôi! Uống chén rượu tỉnh táo lại đi!".

Giơ vò rượu chầm cho gã một chén.

Thác Bạt Nghi đờ ra trên ghế, thở phào một hơi: "Đây có phải cái cổ nhân gọi là 'tâm hữu linh tề nhất điểm thông' không?".

Yến Phi tự rót rượu cho mình, thở dài: "Nói trắng ra, ta làm sao biết được? Có lẽ là ông trời có mắt, tội nghiệp Thác Bạt tộc bọn ta nước mất nhà tan, làm một chút hảo sự cho bọn ta".

Tiếp đó nhắc chén: "Uống một chén vi hy vọng phục quốc của tộc ta".

Thác Bạt Nghi cụng chén với chàng, hai người uống cạn chén.

Yến Phi đặt chén xuống, hỏi: "Mối tình Hoang du của ngươi ra sao rồi?".

Thác Bạt Nghi bình tĩnh đáp: "Tổ quân đã có thai".

Yến Phi thất thanh: "Cái gì?".

Thác Bạt Nghi lặp lại: "Tổ Quân đã mang thai hài tử của ta".

Yến Phi thốt: "Chúc mừng ngươi!".

Thác Bạt Nghi lắc đầu cười khổ: "Vào thời đại sớm này tối nọ, có gì mà chúc mừng chứ? Ta sợ nhất là mình không thể tận trách nhiệm phụ thân".

Yến Phi ngạc nhiên nhìn gã: "Ngươi xem chừng thật sự lo lắng. Tại sao lại bi quan vậy?".

Thác Bạt Nghi đáp: "Ta chỉ là nghĩ tới hiện thực thôi. Một khi đại quân của Mộ Dung Thùy phát động, ta liền phải ra chiến trường, sinh tử khó đoán, đến khi con mình ra đời, ta có thể theo bên cạnh Tổ Quân hay không, đâu có biết được".

Yến Phi trầm nghĩ được như vậy không phải đã lạc quan thái quá sao!

Thác Bạt Nghi nói: "Ta không muốn Tổ Quân lưu lại Biên Hoang Tập, nhưng hiện tại trong thiên hạ có chỗ nào là vùng đất an lạc đâu".

Yến Phi gật đầu: "Bắc phương đã sớm rối loạn thành một cục, Nam phương đại loạn sắp ập tới, xem ra Biên Hoang Tập vẫn thái bình hơn".

Thác Bạt Nghi nói: "Trải qua hai lượt thất hãm, ai còn dám bảo đảm cho sự an toàn của Biên Hoang Tập? Biên Hoang Tập đã trở thành vùng đất các binh gia trong thiên hạ phải tranh đoạt, chiến hỏa có thể cháy lan tới bất cứ lúc nào, ta lại có thể không có mặt ở đây, làm sao an tâm cho được?"

Yến Phi động tâm: "Ta nghĩ đến một địa phương tốt để an trí Tổ Quân, xem ra thì tựa như nguy hiểm, trên sự thật lại là chỗ rất an toàn".

Thác Bạt Nghi ngạc nhiên: "Còn có một địa phương như vậy sao?"

Yến Phi đáp: "Người có nghe nói tới Thôi Hoàn chưa?"

Thác Bạt Nghi đáp: "Đương nhiên có nghe qua, người đích thân giới thiệu gã với tộc chủ, gã cũng được tộc chủ trọng dụng".

Yến Phi thốt: "Thôi gia bảo của gã ở phương Bắc, dòng dõi Thôi gia dưới sự khổ tâm huấn luyện của Thôi Hoàn, ai ai cũng tinh thông võ học, thêm vào thạch bảo quy mô to lớn, có sức phòng ngự mạnh mẽ, bốn bề là binh dã sông ngòi, xung quanh lại có thành lớn, tuy nằm trong phạm vi thế lực của người Yên, lại có thể tự cấp tự túc, giữ vị trí độc lập, lúc này Mộ Dung Thùy không có cách nào nhìn về nó, chắc là xử lý lý tưởng để an trí Tổ Quân. Chỉ cần người đồng ý, ta có thể đi cùng người đưa Tổ Quân đến đó, như vậy người liền có thể an tâm. Lúc hài tử chào đời, người đến đó cũng tiện lợi hơn nhiều".

Thác Bạt Nghi động tâm: "Đợi ta về thương lượng với Tổ Quân rồi cho người một phúc đáp xác thực".

Lúc này Cao Ngạn đi vào, ngồi giữa hai người, hưng phấn thốt: "Hương Vũ Điền tên khốn đó không ngờ đến dịch quán Thiên Lý Mã ở Bắc đại nhai muốn lấy một gian sương phòng, vào phòng rồi không đi ra nữa, tiểu tử này quả là gan lớn".

Yến Phi nói: "Y tuyệt sẽ không gây chuyện, can đảm hay nhất gan không có quan hệ gì".

Cao Ngạn thốt: "Người tin y như vậy sao? Con người này hành sự khó lường, có y trong Tập, ta không còn cảm giác an toàn nữa".

Thác Bạt Nghi cười nói: "Địa phương an toàn nhất là bên cạnh Yến Phi". Đứng dậy vỗ vai Cao Ngạn, bương bả đi ra.

Cao Ngạn mục quang rơi trên vò Tuyết Giã Hương, lập tức sáng mắt, không chút khách khí bung vò rượu lên, lắc qua lắc lại: “Còn dư, úi! Má ơi, chỉ còn chưa tới nửa bình. Đi! Bọn ta uống một chén, mượn chút hơi rượu nói chuyện sảng khoái một chút”.

Yến Phi nhú mày: “Ngươi không phải lại nói tới Tiểu Bạch Nhận của ngươi chứ?”.

Cao Ngạn song mục trừng lên, coi như là chuyện đương nhiên: “Không nói tới Tiểu Bạch Nhận thì còn gì hay để nói nữa? Ngươi hẳn tâm nhìn ta cô độc một mình thê thảm trải qua quãng đời còn lại sao?”.

Yến Phi chỉ còn nước cười khố đối trả.

oOo

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam về đến bí sào, trời đã sắp tối, Lão Thủ chặn hai người ở ngoài thôn, nói: “Ngụy Vịnh Chi đã đến, đang trong nhà đợi Lưu gia”.

Hai người nghe vậy mừng rỡ, không ngờ hân đến mau như vậy.

Lão Thủ nói tiếp: “Âm gia và Tống gia đã đến Trường Xà đảo nghênh tiếp đại tiểu thư, nếu thời tiết thuận lợi, bọn họ chắc sáng sớm mai sẽ về tới”.

Đồ Phụng Tam vỗ vai Lưu Dụ, thấp giọng: “Cẩn thận một chút!”.

Lưu Dụ hiểu ý y, là muốn nhắc nhở mình nên giữ gìn lời nói đối với Ngụy Vịnh Chi, gật đầu đáp ứng.

Sau đó gã y theo chỉ thị của Lão Thủ, sải bước đi tới chỗ Ngụy Vịnh Chi, lòng khỏi khỏi nghĩ đến Hà Vô Ky.

Hà Vô Ky vào lúc gã gian nan nhất đã bỏ rơi gã, Lưu Dụ tuy bất mãn, nhưng lại không hận hấn, bởi gã thấu hiểu hoàn cảnh của hấn, hiểu chỗ khó xử của hấn. Trên một góc độ nào đó, Hà Vô Ky vẫn còn tình nghĩa đối với gã, ít ra Hà Vô Ky không bán đứng gã, nếu không đêm nay Ngụy Vịnh Chi không thể nào ở trong nhà đợi gã. Hà Vô Ky là một phân tử trọng tâm trong tiểu tập đoàn Bắc Phủ binh của gã, hiểu rõ quan hệ giữa gã với Ngụy Vịnh Chi, chỉ cần tiết lộ với Lưu Lao Chi về mối quan hệ của Ngụy Vịnh Chi và gã, Ngụy Vịnh Chi khẳng định không còn mạng.

Lưu Dụ bước qua ngưỡng cửa, Ngụy Vịnh Chi đang bồn chồn đợi chờ gã liền bật dậy khỏi ghế, hoan hỉ nói: “Thật không ngờ ngươi có thể đến tiền tuyến”.

Lưu Dự phóng tới cầm tay hắn, tỏ ra quan tâm: “Người gầy quá!”.

Ngụy Vĩnh Chi cười khổ: “Chỉ là tức bực quá nên gầy, hưởng hồ ba ngày qua ngủ không đủ ba canh giờ, ta lại không phải trui rèn từ sắt đá như người. Ngung nói chơi đi, lần này tiểu Lưu gia đến được nơi đây, có phải chuẩn bị phóng tay làm dữ không?”.

Lưu Dự kéo hắn ngồi xuống một góc, rồi mới buông tay hắn, mỉm cười đáp: “Vĩnh Chi nghĩ ta có cơ hội sao?”.

Ngụy Vĩnh Chi cười nói: “Nếu đổi lại tiểu Lưu gia người là người khác, ta sẽ khuyên người lập tức chạy càng xa càng tốt, nhưng tiểu Lưu gia người sao đồng ý được? Người dám đến đây, khẳng định có kế hoạch toàn diện. Chính người có lẽ không biết, nhưng trong quân kẻ bội phục người càng lúc càng nhiều, mọi người đều nghĩ người là Huyền soái thứ nhì, chỉ có người mới có thể lãnh đạo bọn ta đi tới thắng lợi. Khà! Tình huống ra sao?”.

Lưu Dự thông dong đáp: “Vạn sự đều đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu Đông phong”.

Ngụy Vĩnh Chi mừng rỡ: “Thật ra là còn thiếu cái gì?”.

Lưu Dự hân hoan đáp: “Đương nhiên là thiếu người!”.

Ngụy Vĩnh Chi mừng tái mặt: “Có chuyện gì, tiểu Lưu gia cứ tận tình phân phó, Ngụy Vĩnh Chi ta cho dù chết thê thảm cũng lo cho xong cho tiểu Lưu gia”.

Lưu Dự cười khì: “Không cần nghiêm trọng vậy chứ, mình là huynh đệ, ta làm sao có thể bắt người đi bỏ mình làm chuyện trượng nghĩa trắng liệt được? Trước hết để ta nói ra đại kế của bọn ta cho người nghe”.

Ngụy Vĩnh Chi liền nói: “Đừng nói cho ta biết kế hoạch toàn diện, chỉ cần để ta biết nên làm chuyện gì là được rồi. Lưu Lao Chi tên gian tặc kia canh chừng ta rất dữ, lại không phải vì biết rõ mối quan hệ giữa người và ta, mà là vì ta đã từng đi theo Tôn gia”.

Lưu Dự sắc mặt sa sầm, hỏi: “Tình huống của Tôn gia thế nào?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Không có ai rõ, chỉ biết là Lưu Lao Chi điều Tôn gia đi thành trấn xa xăm, coi như bỏ mặc không dùng đến ông ta”.

Lưu Dự trầm ngâm một hồi, hỏi: “Quân viễn chinh hiện thời tình huống ra sao?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Nhìn bề ngoài, quân viễn chinh khí thế như cầu vồng, trước tiên liền tiếp đoạt Ngô Quận, Gia Hưng hai thành thế như chẻ tre, khống chế Vận Hà thông đến Cối Kê, sau đó thủy lục lưỡng quân hội hợp, công hạ Hải Diêm, thanh thế nhất thời không so sánh nổi, nhưng kẻ tri binh đều biết mãi cho đến giờ phút này, chủ lực đại quân của Thiên Sư quân vẫn tránh giao phong với bọn ta, nhưng bọn ta lại đã tổn thất gần hai ngàn quân, bị

thương gần năm ngàn mạng, đây tuyệt đối không phải là chiến tích tốt đẹp. Quy căn tra cội, đều là Tạ Diễm ham lập đại công, thôi thúc quân binh gấp vội, khuếch triển chiến tuyến quá nhanh, mà y căn bản không có bản lãnh điều khiển một nhánh bộ đội to tát như vậy”.

Lưu Dụ nhú mày: “Chu Tự không khuyên ngăn y sao?”.

Ngụy Vĩnh Chi phá miệng mắng: “Tạ Diễm sao lại nghe được lời của người khác? Hơn nữa y luôn luôn không coi Chu Tự từng đầu hàng Phù Kiên ra gì, nghĩ họ Chu đã mất đi khí tiết danh sĩ khả sát bất khả nhục, lại tự coi mình là Huyền soái, nghĩ Thiên Sư quân sợ oai danh của y, vừa nghe tiếng y là bỏ chạy, làm sao mà chịu nghe lời trung chướng tãi”.

Lưu Dụ thốt: “Lối nhìn của Lưu Lao Chi chắc không cầu thả như thế”.

Ngụy Vĩnh Chi buồn bã: “Lưu Lao Chi không có hảo tâm đối với Tạ Diễm, ai ai cũng thấy được, chỉ có một mình Tạ Diễm không biết, bề ngoài Lưu Lao Chi cung kính hết mình với Tạ Diễm, trên sự thật Lưu Lao Chi trong đầu đang xoay vần ý niệm gì, không ai biết được”.

Lưu Dụ hỏi: “Tạ Diễm định lúc nào tiến công Cối Kê?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Chắc là chuyện nội trong hai, ba ngày. Có ai ngu xuẩn như vậy không, trận địa còn chưa ổn định, liền thâm nhập đất đai hang ổ mà có thể lực mạnh nhất của địch nhân! Hiện thời dân chúng một dải Cối Kê nếu không phải là tín đồ Thiên Sư đạo thì cũng là kẻ ủng hộ Thiên Sư quân, đoạt được vài tòa thành trì có nghĩa lý gì chứ? Đến lúc Thiên Sư quân toàn diện phản công thì Tạ Diễm sẽ biết mùi vị hiện thực, cái khiến người ta không ai không cảm phần là y muốn tìm chết đâu có ai ngăn trở y, nhưng y không nên bắt người khác chết chung”.

Lưu Dụ hỏi: “Người có ý tưởng như ngươi có nhiều không?”.

Ngụy Vĩnh Chi cười khố: “Quân lệnh như núi, ta làm sao dám thảo luận với người khác? Nếu bị khai báo phát giác, ta sẽ bị định tội nhiều loạn lòng quân, khẳng định bị đem ra pháp trường xử quyết, Lưu Lao Chi nào chịu bỏ qua cơ hội chứ?”.

Lại thở dài: “Ta có thể làm chuyện gì cho tiểu Lưu gia ngươi?”.

Lưu Dụ đáp: “Ta muốn bí mật gặp mặt Chu Tự”.

Ngụy Vĩnh Chi mặt lộ vẻ khó coi: “E rằng khôn khó vô cùng, Chu Tự theo Tạ Diễm đi Cối Kê, bản thân ta lại thuộc hàng tướng lãnh dưới cờ Lưu Lao Chi, thật không có cách nào tiếp xúc được Chu Tự”.

Lưu Dụ lòng chìm đắm, thầm nghĩ nếu không thể gặp Chu Tự, làm sao y kế mà làm, có khác nào đắp núi cao chín phần mà còn thiếu một sọt đất?

Ngụy Vĩnh Chi ngạc nhiên: “Gặp Chu Tự có tác dụng gì? Hắn có lòng tri ân đối với Tạ gia, cho dù hắn không thích Tạ Diễm, nhưng cũng không phản bội bỏ rơi y”.

Lại nói: “Người có chủ ý tốt gì cứ nói hết ra, để ta xem có cách xuyên thông không?”.

Lưu Dụ thốt: “Ta muốn lúc Tạ Diễm hoàn toàn đại bại, tiếp thu bại binh của y, chấn chỉnh lại trận địa rồi thắng lại những gì quân viễn chinh đã thua”.

Ngụy Vĩnh Chi giật nảy mình: “Cách nhìn của người xem ra còn âm đậm hơn cả ta, quân viễn chinh tuy không thể thủ thắng, nhưng cũng không dễ dàng sụp đổ như vậy chứ?”.

Lưu Dụ thốt: “Thời gian sẽ chứng thực suy đoán của ta”.

Ngụy Vĩnh Chi trầm ngâm một hồi: “Người có lẽ có thể nhờ người đồng hương của người”.

Lưu Dụ thờ người: “Lưu Nghị?”.

Ngụy Vĩnh Chi gật đầu: “Hắn hiện tại là chủ tướng Hải Diễm, lại là tâm phúc của Tạ Diễm, chắc có biện pháp hơn ta”.

Lưu Dụ nhất thời không nói được gì.

- o O o -